

DIVÁCKÉ
VÝKŘIKY

To byla paráda!
Super!

Ou
yeaaaah.

Díky nim jsem
zapomněla na
všechny problémy
a bolesti, což bylo
moc fajn.

Na mě byly
některé fóry až
moc sexuální a ten vtip
se Zemanem mi taky
nesedl. Mělo tam být
větší klisé.

Velmi
dobré. Baví mě
energie. Baví mě,
když se tím sami
herci baví.

První půlka
mě moc nadchla.
Smála jsem se jako
blázen. Bohužel druhá
půlka toto ve mně
nevyvolala.

POSTŘEHY
Z KULOÁRŮ

Ne, bylo
by to moc
práce.

Proč tady není
paní/slečna
Tučná?

Stojíš tam jako
kretén.

„Františku.“
„Zatím jsem
ještě Jiří.“

(Hodný
muž) Já mám
tu výhodu, že
nemusím ani
moc lhát.

Já to
odbourávání
odbourám.

My jsme vnitřně
hezkká skupina,
nemáme problém
vejít do jakékoliv
hospody.

Je umění
držet to na
uzdě, ale, tak já
jsem amatér.

Kamaše
jsou původní.
Furt se teď
drbu.

Tady
mě mrzelo,
že lascivnosti
neprobíhaly
i v hledišti.

Festivalový zpravodaj FEMAD

Redakce: Jana Langrová, Pavla Linhartová, Kateřina
Vaněčková, Markéta Vlková, Monika Langrová,
foto: Pavel Štoll a redakce, grafická úprava: Michal Bouček

Adresa redakce: Poděbradské noviny, Jiřího náměstí 1/I,
290 01 Poděbrady, telefon: 325 612 505,
www.ipodebrady.cz

www.femad.cz

„Nebojíme se jít do zvířat.“

Rozhovor s Ditou Krčmářovou, Pavlem Landovským, Jiřím Gottlieberem,
Štěpánem Kňákalem a s režisérem inscenace Jak se vám líbí Jak se vám líbí
Václavem Klapkou.

Jak se vám líbí na FEMADu?

VK: My máme FEMAD moc rádi, je to naše
druhá domovská scéna.

JG: Je to divadelní přehlídka v nejkrásnějším
prostoru vůbec!

PL: A i když se nedostaneme na Hronov, tak nám
Poděbrady udělají radost!

**Tuhle inscenaci jste dělali už v roce 85'. Co
vás vedlo k tomu, udělat remake? Neměli jste
z toho strach?**

VK: No, tak řekněte, jestli jste neměli strach...

PL: Neměli, vůbec.

VK: No jistě, oni strach neměli, vždyť nebyli na
světě, když se to tenkrát hrálo!

PL a ostatní: Měli jsme trochu strach z toho, že
nás budou všichni srovnávat s tím záznamem,
který je i na DVD a my jsme ho neviděli. Kromě
pana režiséra, který v tom hrál. Takže jsme strach
neměli, protože jsme šli s vlastní kůží na trh a být
něco přelezlo z té původní verze – třeba ty fóry,
u kterých pan režisér řekl „To se musí zachovat“ –
dal nám pan režisér v posledních týdnech
zkoušení volnou ruku, abychom se na to podívali
z vlastního pohledu a v tu chvíli nás to začalo bavit
ještě asi dvakrát tolik.

**Takže je to tak půl napůl, co se týče starých
a nových nápadů?**

VK: Je to jiný. Je jiná doba, jiný lidi, to se nedá
srovnávat, ten kontext. Je to jiný.

**Co bylo na tehdejší inscenaci
tak výjimečné?**

VK: Řada postupů, které jsme
tam použili, byla nová. Pak
taky hravost a ostrost, byly tam
výrazné narážky na tehdejší
režim. Takže ty herecké postupy
a ona otevřenost.

**V představení bylo patrné, že
pracujete s improvizací, ať už
fixovanou nebo okamžitou...**

PL: Celé naše představení je hra. My si hrajeme.
Hrajeme si na lidi, na lásku, na nenávist,
komentujeme všechno a všechny. Nebojíme se jít
do zvířat, stromů a tak dále.

VK: Ale samozřejmě to má řád, ne že bychom
to vytvořili teď a tady na místě, to nejde. Jak říká
Werich, improvizace má hrozná přísná pravidla,

ne že si člověk může dělat, co chce, musí vědět, co
dělat MŮŽE.

PL: Zároveň to femadovské publikum je tak
geniálně skvělé a báječné, že nás svou reakcí v tý
druhé půlce strhlo ještě víc a pak už to šlo možná
pro někoho přes hranici. Takže na koho to bylo
moc, tak se omlouváme, ale publikum bylo tak
geniální, že jsme se prostě nechali strhnout. Byli
jsme z toho takový zdrogovaný potom... To tam
nepište!

DK: To je pravda, hrálo se nám úplně báječně.

**Měli jste k tomu nějakou improvizaci
průpravu?**

PL: Někteří z nás jo, třeba tady Štěpán se věnuje
improvizaci dost.

ŠK: Jo, máme improvizaci skupinu Progresky,
tam hraje i Terka.

PL: A loni jsme si dokonce udělali takové speciální
představení, improvizaci večer, kde jsme byli
všichni členové souboru, i ti co nehráli tady,
ale v jiných hrách... Baví nás to, ale pořád si
myslíme – že jo, Václave – že činohra je činohra!

**Dokážete si představit, že
byste tuhle inscenaci dělali
bez existence té předchozí
verze? Úplně nanovo?**

VK: To by asi nešlo. Na tom je
práce jak na kostele a tady to bylo
výrazně zjednodušené, protože
na původní verzi jsme dělali přes
rok, než jsme na to přišli. Tady
to vlastně bylo už nějak shrnuté,
takže bylo z čeho vyjít.

JG: Jinak třeba scéna je

dokonce celá původní.

DK: I ty kamaše jsou původní!

Chcete něco vzkázat na závěr?

Milujeme FEMAD a děkujeme všem... divákům,
organizátorům, mamince... a FEMAD by se
mohl konat dvakrát do roka, my bychom přijeli!

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

PROGRAM

Neděle 14. září

08.30–10.30 Snídaně (M)

10.15–10.30 Oficiální vítání
souboru DS Netrdlo,
Divadélko Zdeňka
Řehky, Vyškov (Z)

11.00–12.10 DS Netrdlo
Divadélko Zdeňka
Řehky, Vyškov: Letní
den (SD)

12.20–13.10 Diskusní kluby (U)

12.20–13.50 Oběd (M)

14.00–15.00 Beseda v kruhu (A)

15.30–17.00 Volba vítězů,
vyhlášení výsledků
a slavnostní
zakončení festivalu
(SD)

17.00–18.00 Číše vína na
rozloučenou (FD)

M – menza / II. nádvoří, **SD** – sál divadla,
U – učebny = Zámecký biograf /
I. nádvoří, menza / II. nádvoří,
Z – zámecká zahrada, **A** – aula / II.
nádvoří, **FD** – foyer divadla

PŘÍSPĚVKY ČTENÁŘŮ:

Handa s Bedříškou,
snídaňové šou,
housku s máslem
všem nám namažou.

Jana Ježková
ta se teda má,
v akreditaci si užívá.

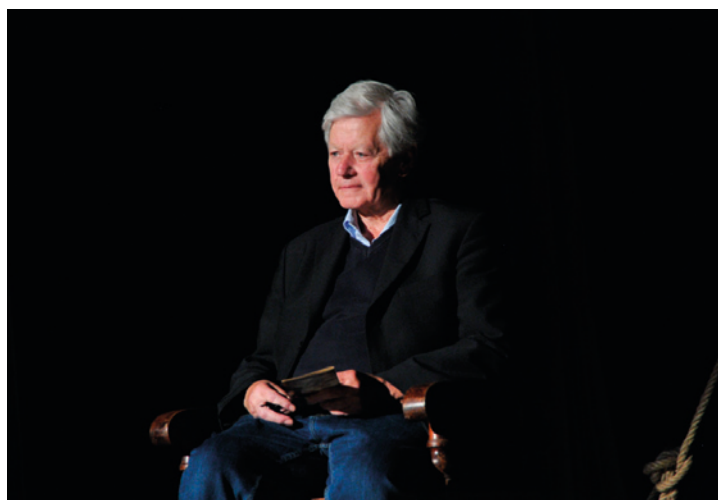
Jakub Šedivý
asi se diví,
nožička mu trošku churaví.

-Soja-

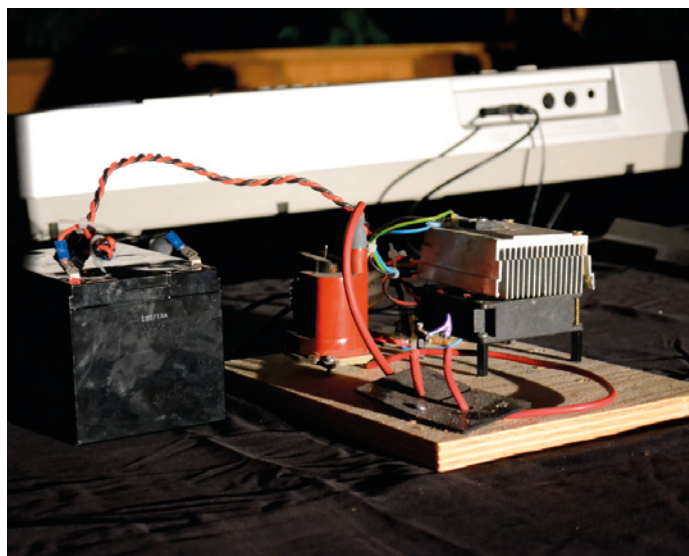

SUPERKRACIK

Nebojte se!
FEMAD má
svého super
hrdinu.
Takže i letos
proběhl festival
v naprostém
pořádku.

František Laurin dostal
cenu za celoživotní přínos
amatérskému divadlu
s přihlédnutím k formování
FEMADu k významnému
životnímu jubileu.

► technická inspirace: Výbojíček

Přemýšlíš, jak se
dostat pryč z právě
probíhajícího
semináře?

Máš chuť na vynikající
zmrzlinu z cukrárny na
náměstí?

Co si třeba na chvilku
schrpnout v lázeňském
parku?

Již na sebe nemusíš trapně
upozorňovat nemístnou
prosbou o předčasný odchod,
nech to na nás.

Pod stolem tajně vyťukej SMS
ve tvaru: **DOSTAN_ME_PRYC**
(své jméno + místnost, kde jsi)
a odešli na 732 216 908.
Cena jedné SMS dle tvého
operátora, technicky zajišťuje
firma **FEMADsos**.

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Já jsem se bála té paní v zeleném turbanu.

Nelíbila se mi přemíra symbolistických prvků a Maryša nebyla emancipovaná žena, ale fňukna.

Docela se mi to líbilo, akorát představitelka Maryši zvolila příliš ukřoupaný tón, který se až v závěru změnil trochu dramatičtější. Hodně se mi líbil třeba ten moment spojení železnými pouty.

Moc jsem nestihla pochopit symboliku barev a všechny postavy mi přišly jako záporáci. Maryša byla jenom oběť a hysterka, nemyslím si, že o tom ta hra je. Ale proč ne, je to taky způsob interpretace. Motiv otráveného kafe rámuje celou inscenaci se mi ale zase líbil, na rozdíl od té loutky-manekýny, která mi přišla tak nějak navíc.

Vcelku se mi to líbilo. Měla jsem jen problém s kostýmy, obzvláště s tím zeleným.

Tento způsob zpracování Maryši, zdá se mi poněkud nešťastným.

Mně se to líbilo. Velmi jsem se s tímto zpracováním ztotožnil.

POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

Já se omlouvám, připravoval jsem další Maryšu.

Trochu se mi zdálo, že jste z nás diváků dělali hlupáky... blbce...

Já vám vysvětlím funkci těchto dvou mužů (bílý a černý) - to, co on říká, nemusí být vůbec pravda, tak se, prosím vás, nemračte. On říká všechno špatně, i když si to třeba vůbec nemyslí!

Viděl jsem tisíc Maryš a vždycky mi lezlo na nervy, že to začalo „Francek se loučí - héééj!“

Velmi mě překvapilo, když se tam vyrojila turecká bohyně.

„Všichni to myslí dobře, ale když se to dá dohromady, tak to nikdy nemůže dopadnout dobře.“

„To jsi mluvila o volbách, ne?“

Ta paní z toho Tuzexu, co to bylo zač?

Chromotop znamená prostor a čas.

„Zůstává příběh, akorát je vyjmutý z ...“

Rozhovor s **Kateřinou Prouzovou**, režisérkou inscenace Maryša.

Maryša je drama, které zná snad každý. Jak se vaše adaptace liší od původního textu?

Zůstává příběh, akorát je vyjmutý z doby, je zbaven nářečí a folklóru. Jsou zredukovány některé postavy.

Kdo se ujal dramaturgie?
Veškeré úpravy jsem dělala sama.

O využití stylizačních prvků a metafor jste uvažovala hned od začátku, nebo se nápad zrodil až v průběhu zkoušek?

Už ve chvíli, kdy jsem text přepisovala, jsem si dělala poznámky, jak by to mělo vypadat. Zároveň jsem si poznamenávala, jak by měly vypadat

kostýmy, že by hudba měla být současná a také vizuální stránku věci. Svoje nápady a návrhy jsem potom probírala s lidmi, kteří se podíleli na jejich zrealizování.

Hudební složka je ve vaší inscenaci hodně výrazná. Co bylo inspirací a kdo se podílel na její tvorbě?

Hudba pro tuhle inscenaci je autorská. Přímou pro nás ji složil Jan Fikejz.

Maryša je váš režijní debut, nebo už za sebou máte nějaké jiné projekty?

Není to moje první režijní práce. Hned napoprvé bych se nepouštěla do takového projektu. Mám za sebou asi pět nebo šest inscenací.

Co plánujete v nejbližší době?

Momentálně zkouším Dürrenmattovu hru Play Strindberg. Chystám v ní také určité úpravy. Už teď můžu prozradit, že mám jasnou vizi a koncepci. Ale mám i tušení, že o ní budou diváci bouřlivě diskutovat.

„Jsem taková malá Janička“

Rozhovor s nejmladší herečkou z inscenace Slaměná židle **Janou Hostičkovou**, která si zahrála mladou ženu pastora Isabelu.

Začneme jednoduchou otázkou: Jak se ti tu dnes hrálo?

Dneska se mi hrálo moc dobře. Musím říct, že je tu skvělé publikum. Tedy, ze začátku jsme měli smíšené pocity, ale v druhé půlce se to už zlepšilo a přišlo mi to fajn.

V kolika hrách jsi zatím hrála?

Jsou to asi dva roky, co jsem začala hrát. První byla pohádka, kde jsem hrála vílu a pak už přišlo toto. Tak tedy druhá hra. Ještě, když tak přemýšlím, hrála jsem jako malá, ale nakonec

jsem neřekla ani to, co jsem říct měla, tak to radši nepočítám a dělám, že to nebylo.

Kdo a jak se rozhodl pro tuto hru?

Byla to Jana Štěpánová a Láďa Mátl, kteří znali text už nějakou dobu a měli chuť to udělat, ale nebyli lidé a jen, co se sehnali, tak si řekli: „Tak a uděláme to.“

Myslíš, že ti tu roli ostatní členky závidí?

Možná, že trošičku ano. Ony všechny hrají o něco déle než já a já jsem k tomu přišla, že prostě „budu hrát divadlo“. Ale máme se všichni rádi. Tak snad mi to odpustí.

Jak se ti hraje s Ondrou Buchtou?

S Ondrou je to opravdu super, je docela hyperaktivní, tak pořád dělá nějaké blbosti. Musím říct, že je to sranda a baví mě to, ale nejen s ním, i s ostatními. A protože nás tam je málo, je to moc fajn.

Navíc už mě přijali mezi sebe, jsem taková malá Janička a asi budu malá už navěky, protože je tam velká Jana.

Znali jste se s Ondrou už předtím?

Ne. Vůbec. Já jsem vlastně neznala nikoho. Všechno to pro mě jsou noví lidé. I teď se tu všude seznamuji, ale jsou všichni moc fajn. Jsem ráda, že jsem je potkala. I s Jiříkovicemi jsme se teď hodně seznámili, protože on tam má také mladé lidi, tak jsme teď hodně spřátelené soubory.

S tím líbáním to bylo díky bohu až postupně, že to nešlo ráz na ráz. Takže jsme se k tomu dostali, až když jsme se trochu poznali.

Jak dlouho tuto inscenaci hrajete a kolikrát jste ji zatím představili?

Hrajeme ji teprve od března a hráli jsme kolem sedmi představení. Asi. Nebo víc? Možná už přes deset. Nechci říct nějakou blbost! Tak plus minus těch deset. (smích)

Jaká je tvoje nejoblíbenější pasáž?

Nejradši mám celkově druhou půlku a pasáž? Buť by odpověděl, že líbací scénu. Bude tedy asi také moje nejoblíbenější. Druhou půlku mám ráda, protože jsem tam živější, uvolněnější a líbí se mi, že moje role má víc poloh. Je to pro mě velká zkušenost.

Chceš se zabývat divadlem i profesionálně?

To nevím. Ráda bych s divadlem pokračovala, a protože jsem docela tvořivý člověk, dělám spoustu dalších věcí, jako je tanec nebo píšu. Tak nevím, kam mě to zavane. Doufám, že neskončím jako sekretářka. To snad ne. Zatím rozhazují síť a uvidíme, kde se co chytne.

**DIVÁCKÉ
VÝKŘIKY**

Scénografie byla pestrá a krásná.

Já jsem to vlastně moc nepochopil.

Herecky to bylo kvalitní, ale jinak jsem to taky moc nepochopila.

Já jsem čekal, že tam někdo umře... a ono ne.

Já jsem taky právě čekala, že někdo umře!

Mně se to líbilo, já jsem si celou dobu myslela, že tam hraje víc herců, a pak jsem si najednou uvědomila, že jsou jenom čtyři. Přišlo mi to jako zajímavé představení.

Já jsem od Sue Glover viděl už Tulení ženu, takže mě to vlastně moc nepřekvapilo... je to podobné drama.

**POSTŘEHY
Z KULOÁRŮ**

Ondřeji Buchto, vy jste byl ten nejhorší z holek.

To, jak mluvila Klárka, sice nebyla čeština, ale keltština taky ne.

Ten ostrov posr**** od ptáků je tvořen ne scénograficky, ale hereckou akcí. Proto tam Ondra šoupal nohama.

Neházej si to všechno na hlavu, jsou tam autoři, jsou tam herci. Nedělej to.

Vy jste starý dvě hajtry. Vy to umíte.

Jestli je teď móda těch hubenejch holek, tak ať se vrátí baroko.

Na semináři zaznělo „Otrel ptáka o blánu a přestal“.

FESTIVAL POŘÁDÁ DIVADELNÍ SPOLEK JIŘÍ PODĚBRADY ZA PŘÍSPĚNÍ: